

Art. 26. Ustawa niniejsza wchodzi w życie 15 dnia po ogłoszeniu i obowiązuje na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Sew. Ludkiewicz

268.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 28 marca 1933 r.

o zmianie ustawy z dnia 20 czerwca 1924 r. w sprawie uwłaszczenia b. czynszowników, b. wolnych ludzi i długoletnich dzierżawców w województwach: nowogrodzkim, poleskim, wołyńskim, wileńskim oraz w powiatach: grodzieńskim, wołkowyskim, bielskim, białostockim i sokólskim województwa białostockiego.

Art. 1. W ustawie z dnia 20 czerwca 1924 r. w sprawie uwłaszczenia b. czynszowników, b. wolnych ludzi i długoletnich dzierżawców w województwach: nowogrodzkim, poleskim, wołyńskim, wileńskim oraz w powiatach: grodzieńskim, wołkowyskim, bielskim, białostockim i sokólskim województwa białostockiego (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 24, poz. 254) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 4 ust. c) po wyrazach: „dzierżawcy, którzy” dodać: „sami, lub których spadkodawcy”;

2) art. 14 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 14. Jeżeli użytkownik, mający prawo na mocy ustawy niniejszej nabyć grunt na własność, nie jest w możności wypłacić ceny nabycia jednorazowo, komisja uwłaszczeniowa:

a) wystąpi z wnioskiem o przyznanie nabywcy kredytu na nabycie gruntu zgodnie z art. 19 i 20 ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 236);

b) w razie nieuzyskania kredytu, przewidzianego w pkt. a), lub uzyskania tego kredytu w wysokości niedostatecznej, komisja uwłaszczeniowa może rozłożyć cenę nabycia w całości lub w części na spłatę przy oprocentowaniu 4½% rocznie i przy zabezpieczeniu w drodze zastawu lub na hipotecę gruntów nabytych, przyczem okres spłaty nie może przekraczać lat 10 dla nabywców, określonych w pkt. a), b) i c) ust. 1 art. 12 ustawy, oraz lat 15 dla nabywców, określonych w pkt. d) ust. 2 tegoż artykułu.

Jeżeli uprawnionym do otrzymania ceny nabycia jest Skarb Państwa, postanowienia punktu a) ustępu pierwszego nie mają zastosowania.”;

3) art. 17 otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 17. Prawomocne orzeczenie komisji uwłaszczeniowej lub orzeczenie okręgowej komisji ziemskiej o nabyciu gruntu przez użytkownika po wypłaceniu lub złożeniu do depozytu cen nabycia

w całości lub pierwszej jej raty (art. 14 ust. 1 pkt. b), albo też po uzyskaniu pożyczki (art. 14 ust. 1 pkt. a) i przekazaniu tej pożyczki w odpowiedniej sumie na spłatę ceny nabycia, stanowi tytuł prawny nabycia i podlega na wniosek użytkownika ujawnieniu w księgach hipotecznych wraz z wszystkimi prawami rzeczowymi, ustalonymi w orzeczeniu, wydanem na podstawie art. 13. Równocześnie ulega wpisaniu do księgi hipotecznej nabytej działki hipoteka na zabezpieczenie reszty ceny nabycia (art. 14 ust. 1 pkt. b).

Orzeczenie komisji uwłaszczeniowej (art. 11) lub okręgowej komisji ziemskiej (art. 15) o nabyciu gruntu przez użytkownika podlega opłacie stempowej (art. 52 pkt. 6 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) w wysokości 1%.

Sądowe opłaty w postępowaniu hipotecznym oraz stawki wynagrodzenia pisarzy hipotecznych za czynności, wynikające z ustawy niniejszej, ulegają obniżeniu o 50%.”;

4) w art. 18 w ust. 1 po wyrazach: „Cena nabycia” wstawia się wyrazy: „poszczególne jej raty lub pożyczka, uzyskana w myśl punktu a) ustępu pierwszego art. 14”, w tymże artykule wyraz „jest” zastępuje się wyrazem „jego” oraz dotychczasowy ustęp drugi pozostaje jako ustęp trzeci, natomiast dodaje się nowy ustęp drugi w brzmieniu następującem:

„Przepis ustępu pierwszego nie stosuje się, jeżeli uprawnionym do otrzymania ceny nabycia jest Skarb Państwa. W tym przypadku Skarb Państwa przyjmuje wszelkie ciężary i wierzytelności, mieszczące się w cenie nabycia, grunt zaś nabyty wolny jest od dotychczasowych obciążeń hipotecznych i rzeczowych”.

Art. 2. (1) Na wniosek osób, które na podstawie wykonałych orzeczeń, zapadłych przed wejściem w życie ustawy niniejszej, obowiązane są do spłaty ceny nabycia za uwłaszczone grunty, komisje uwłaszczeniowe mogą wydać orzeczenia, zmieniające warunki spłaty w myśl zasad punktu b) ustępu pierwszego art. 14 ustawy z dnia 20 czerwca 1924 r. w brzmieniu, ustalonym w art. 1 ustawy niniejszej.

(2) Egzekucja przeciwko nabywcom gruntów uwłaszczonych, wszczęta na podstawie tytułów egzekucyjnych, uzyskanych w wyniku postępowania sądowego, wytoczonego z powodu niewpłacenia w terminie ceny nabycia, podlega zawieszeniu w razie przedstawienia zaświadczenia przewodniczącego komisji uwłaszczeniowej, stwierdzającego, że osoby uprawnione wystąpiły z wnioskiem o wydanie orzeczenia na podstawie ustępu pierwszego artykułu niniejszego. Postępowanie egzekucyjne może być podjęte, jeżeli orzeczenie, załatwiający wniosek ten odmownie, stanie się wykonalne; jeżeli orzeczenie, załatwiający wniosek przychylnie, stanie się wykonalne, tytuł wykonawczy, uzyskany przed zgłoszeniem wniosku, traci moc.

(3) W toku postępowania sądowego, wytoczonego przeciwko nabywcy z powodu niewpłacenia w terminie ceny nabycia, orzeczenie komisji uwłaszczeniowej, przewidziane w ustępie pierwszym, nie może być wydane; jeżeli jednak zachodzą warunki ustępu pierwszego, sąd na wniosek pozwanego może jest zastosować postanowienia punktu b) ustępu pierwszego art. 14 ustawy z dnia 20 czerwca 1924 r.

w brzmieniu, ustalonem ustawą niniejszą. W razie złożenia takiego wniosku przez pozwanego sąd z urzędu zawiadomi o tem właściwą komisję uwłaszczeniową; po otrzymaniu tego zawiadomienia komisja uwłaszczeniowa odmówi wszczęcia postępowania, wszczęte zaś przed otrzymaniem zawiadomienia sądu postępowanie umorzy.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz

269.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 28 marca 1933 r.

o biurach pisania podań oraz o zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw.

Art. 1. Biuro pisania podań do władz państwowych i samorządowych może być prowadzone tylko na podstawie zezwolenia właściwej władzy, udzielonego stosownie do jej swobodnego uznania, w miarę istotnej potrzeby, zachodzącej w danej miejscowości. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości określa okoliczności, warunkujące uznanie tej potrzeby.

Art. 2. (1) Biura pisania podań dzielą się na:
a) biura pisania podań do władz administracyjnych,
b) biura pisania podań do władz administracyjnych i sądowych.

(2) Zezwoleń na prowadzenie biur pisania podań do władz administracyjnych udziela starosta, a na prowadzenie biur pisania podań do władz administracyjnych i sądowych — starosta za zgodą prezesa sądu okręgowego. Zezwolenia udziela się na przeciąg lat 3.

Art. 3. (1) Zezwolenie na prowadzenie biura pisania podań może otrzymać tylko osoba, która:

- posiada obywatelstwo polskie,
- korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich,
- nie była karana sądownie za przestępstwo przeciw Państwu, albo za zbrodnię lub występki z ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, albo za zbrodnię lub występki

z chęci zysku, lub za przestępstwo z art. 9 i 10 niniejszej ustawy,

- posiada odpowiednie kwalifikacje moralne,
- złożyła egzamin w języku polskim, stwierdzający umiejętność poprawnego pod względem językowym sporządzania pism do władz oraz znajomość niniejszej ustawy i rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, a także przewodnich zasad ustroju i właściwości władz administracyjnych i sądowych; rozporządzenie, przewidziane w art. 5, określa warunki zwalniania od egzaminów.

(2) Nie może również uzyskać zezwolenia osoba, której biuro zamknięto stosownie do art. 13 niniejszej ustawy, ani też osoba, skreślona dyscyplinarnie z listy adwokatów, aplikantów adwokackich lub obrońców, oraz osoba, pozbawiona wyrokiem sądu dyscyplinarnego prawa zajmowania urzędu państwowego bądź komunalnego.

Art. 4. (1) W biurach pisania podań, przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt. a), mogą być sporządzane podania do wszystkich władz i urzędów administracji państwowej, z wyjątkiem Ministerstwa Sprawiedliwości, oraz do władz i urzędów administracji samorządowej.

(2) Prośby do Prezydenta Rzeczypospolitej o darowanie kary lub jej skutków w drodze łaski, podania do Ministerstwa Sprawiedliwości oraz podania do sądów, prokuratury i wszelkich pomocniczych urzędów sądowych mogą być sporządzane tylko w biurach, przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt. b).

(3) Każde podanie należy zaopatrzyć wzmianką, wymieniającą biuro (imię i nazwisko właściciela, oraz adres biura), które podanie sporządziło, datę sporządzenia oraz wysokość pobranego wynagrodzenia.

Art. 5. Przepisy, dotyczące nadzoru nad biurami, sposobu prowadzenia biur, wynagrodzenia za ich czynności, jako też szczegółowe przepisy, dotyczące egzaminów (art. 3 ust. 1 pkt. e), będą wydane w drodze rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

Art. 6. Wzbronione jest właścicielowi biura i osobom w niem pracującym: a) działanie w zastępstwie klientów i wogóle prowadzenie ich spraw w sądach i urzędach, b) udzielanie porad prawnych, wyjąwszy przypadek, gdy trzeba wyprowadzić klienta z oczywistego błędu co do skuteczności podania lub co do właściwości władzy, do której chce skierować podanie, c) pobieranie wynagrodzenia powyżej określonego przez takse, d) zjednywanie klienteli przez rozpowszechnianie w słowie lub piśmie wiadomości o zaletach biura i skuteczności podań w niem sporządzanych, nawet gdyby te wiadomości były prawdziwe.

Art. 7. Kto narusza przepisy art. 4 ust. 3 lub rozporządzeń o sposobie prowadzenia biur, oraz wynagrodzenia za ich czynności (art. 6 pkt. c), — podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do miesiąca i grzywny do 1.000 złotych lub jednej z tych kar.